

SARAH DESSEN

Sfântul tuturor
celor văzute și nevăzute

Traducere din limba engleză și note de
IRIS MANUELA ANGHEL

București, 2017

CAPITOLUL

1

— Se poate ca acuzatul să se ridice în picioare, vă rog?

Nu era o întrebare, chiar dacă așa părea. Am observat asta încă de prima oară când am venit cu toții aici. Era mai degrabă o comandă: un ordin. Formula de politețe „vă rog” o folosea doar de ochii lumii.

Fratele meu s-a ridicat în picioare. Mama s-a crispat lângă mine și a tras adânc aer în piept. Ca atunci când doctorul îți spune să inspiri adânc înainte de a-ți face o radiografie ca să vadă de ce suferi și să-ți pună diagnosticul corect. Tata își ținea ochii ațintiți într-un punct mort, cu chipul lipsit de orice expresie.

Judecătorul vorbea din nou, dar nu-l mai ascultam. Priveam, în schimb, prin ferestrele înalte copacii care se aplecau în bătaia vântului. Ne aflam la început de august: școala începea peste trei săptămâni. Aveam impresia că petrecusem toată vara în această sală, poate chiar în această bancă, dar știam că nu era adevărat. Timpul părea să se fi oprit în loc. Dar poate că, pentru oameni ca Peyton, așa și trebuia să fie.

Numai în clipa în care am auzit-o pe mama icnind și am văzut-o încleștându-și mâinile pe spătarul băncii din fața noastră, am realizat că judecătorul a dat verdictul. Mi-am ridicat

privirea spre fratele meu. Era renumit pentru curajul său încă de pe vremea când eram copii și ne jucam în pădurea din spatele casei noastre. Dar în ziua în care băieții mai mari l-au provocat să traverseze o groapă adâncă și largă, trecând peste un trunchi de copac, avea urechile roșii ca racul. Atât era de înspăimântat. Așa era și acum.

Zgomotul ciocănelului pe care judecătorul l-a izbit de masă ne-a dat de înțeles că puteam să plecăm. Avocații s-au întors spre fratele meu — unul s-a aplecat ca să-i vorbească în șoptă, pe când celălalt i-a pus mâna pe spate. Oamenii se ridicau în picioare și ieșeau din sală unul câte unul. Le simțeam privirile ațintite asupra noastră în timp ce înghițeam în sec și îmi țineam ochii în pământ, privind-mi mâinile așezate cuminiți în poală. Lângă mine, mama plângea în hohote.

— Sydney! m-a strigat Ames. Te simți bine?

Am dat doar din cap, căci nu puteam să-i răspund.

— Hai să mergem! a spus tata, ridicându-se în picioare.

A luat-o apoi pe mama de braț și mi-a făcut semn să pornesc înaintea lor spre locul unde se aflau avocații și Peyton.

— Trebuie să mă duc la toaletă, am spus eu.

Mama m-a privit cu ochii înroșiți de plâns. Ca și când, după tot ce s-a întâmplat, acesta era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă.

— E-n regulă, a intervenit Ames. O însoțesc eu.

Tata a încuviințat din cap, bătându-l ușor pe umăr. În foaietul tribunalului, oamenii deschideau ușile și ieșeau afară, la lumina soarelui. Nu-mi doream nimic mai mult decât să-i urmez și eu.

Ames m-a cuprins cu brațul în timp ce mergeam.

— Te aștept aici, mi-a spus apoi, când am ajuns în dreptul toaletelor. Bine?

Lumina dinăuntru era puternică și necruțătoare. Aflându-mă în fața chiuvetelor, mi-am ridicat privirea și m-am uitat în oglindă. Aveam chipul palid și ochii întunecați, pustii și goi.

În clipa aceea, o fată a ieșit dintr-o cabină. Era cam de înălțimea mea, dar puțin mai mică și mai zveltă. Când a venit lângă mine, am văzut că avea părul blond, împletit neglijent într-o coadă ce-i cădea pe umăr, în timp ce câteva smocuri îi încadrau chipul. Purta o rochie de vară, cizme de cowboy și o geacă de blugi. I-am simțit privirea ațintită asupra mea în timp ce mă spălam pe mâini. Am luat apoi un șervețel și, după ce m-am șters, m-am îndreptat spre ușă.

Când am deschis-o, am dat cu ochii de Ames, care mă aștepta pe hol, rezemat de peretele de vizavi, cu mâinile încrucișate pe piept. Văzându-mă, s-a desprins de zid și a făcut un pas spre mine. Am ezitat ușor, oprindu-mă brusc pe loc, iar fata, care ieșea și ea din toaletă, s-a lovit de mine.

— O! Îmi cer scuze, a spus.

— Nicio problemă, i-am răspuns, întorcându-mă spre ea. A fost... vina mea.

S-a uitat pentru o clipă la mine, apoi l-a țintuit cu privirea pe Ames. Am văzut-o cum îl scruta îndelung cu ochii ei verzi — un băiat complet străin — înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra mea. N-o mai văzusem niciodată până atunci. Dar am înțeles, dintr-o singură privire, ce gândea.

Te simți bine?

Eram obișnuită să trec neobservată, de parcă aș fi fost invizibilă. Oamenii mă vedeau arareori, iar atunci când o făceau, nu-mi acordau niciodată prea multă atenție. Nu eram fermecătoare și strălucitoare ca fratele meu, nici elegantă și grațioasă ca mama și nici energică și inteligentă ca prietenele mele. Asta e problema — întotdeauna îți dorești să trezești interesul celor din jur. Până când dorința ți se împlinește.

Fata continua să mă privească îndelung, așteptând parcă un răspuns la întrebarea pe care nici n-o îmbrăcase în cuvinte. Și poate că i-aș fi și răspuns. Dar cineva mi-a cuprins atunci cotul cu mâna. Ames.

— Sydney! Ești gata?

Nici lui nu i-am răspuns. Am pornit apoi spre foaietul tribunalului, unde părinții mei și Peyton stăteau de vorbă cu avocații. În timp ce mergeam, am continuat să arunc priviri în urma mea, încercând s-o zăresc pe fata de la toaletă, dar mi-era cu neputință s-o văd prin mulțimea fremătătoare din tribunal. Când oamenii au început să mai dispară, am aruncat o ultimă privire și am descoperit cu stupeoare că se afla exact în locul în care o lăsasem. Mă scruta în continuare cu privirea, de parcă nici nu m-ar fi pierdut vreo clipă din ochi.

CAPITOLUL

2

Primul lucru pe care îl vedeai când treceai pragul casei noastre era portretul fratelui meu. Stătea atârnat de peretele din fața ușii imense, din sticlă, de la intrare, chiar deasupra unui dulap din lemn și a vasului chinezesc unde tata își ținea umbrelele. Nu aveai nicio vină dacă nu observai nimic din toate astea. Căci în clipa în care îl vedeai pe Peyton, nu mai puteai să-ți desprinzi ochii de la el.

Deși împărtășeam aceleași trăsături (părul negru, pielea măslinie și ochi căprui, aproape negri), natura i le împletise într-un mod cu totul uluitor. Eu eram drăguță. Dar Peyton era de o frumusețe rară. De-a lungul timpului, am auzit tot felul de comparații, oamenii asemuindu-l cu starurile de filme din vremuri de mult apuse, dar și cu personaje imaginare din ținuturile mlăștinoase ale Scoției. Când eram mică, trăiam cu convingerea că Peyton nici nu realiza ce interes stârnea în jurul său în supermarketuri sau la cozile de la poștă. Mă întrebam adesea ce-a simțit în clipa în care a înțeles ce influență covârșitoare exercita frumusețea lui asupra oamenilor în general și a femeilor în special. Ca o putere uluitoare pe care abia o descoperi — o putere pe cât de tulburătoare, pe atât de înspăimântătoare.

Înainte, însă, de toate astea, era doar fratele meu. Cu trei ani mai mare decât mine, cu așternuturi albastre presărate cu chipurile personajelor din King Combat, ce contrastau cu cearșafurile mele roz, animate de zâne și crăieșe din povești. Îl veneram ca pe un zeu. Și cum să n-o faci? Era regele jocului „Adevăr sau provocare” — mai cu seamă al provocării, căci era cel mai iute alergător din cartier și singurul care putea să stea în picioare, fără să-și piardă echilibrul, pe ghidonul unei biciclete aflate în mers.

Dar cel mai mare talent al său era iscusința cu care reușea să se facă nevăzut.

Când eram copii, ne jucam adesea de-a v-ați ascunselea, iar Peyton își lua rolul *in serios*. Credeți că se ghemuia sub primul scaun ce i se ivea în cale sau se ascundea într-o debara unde l-ai fi găsit imediat? Nicidecum. Acestea erau locuri pe care doar amatorii le-ar fi ales ca ascunzători. Fratele meu se strecura pe sub dulapul din baie, se ascundea printre așternuturile de pat, aplatizându-se complet, sau se urca pe cabina de duș, unde se întindea cât era de lung, reușind cu abilitate să-și mențină echilibrul. Ori de câte ori îl rugam să-mi dezvăluie secretele sale, îmi răspundea cu un zâmbet pe buze: „Trebuie doar să găsești locul invizibil”. Pe care numai el îl putea vedea.

Ne luptam în fața televizorului, imitând mișcările personajelor din desenele animate difuzate în diminețile de weekend, ne disputam iubirea câinelui (pe cine credeți că iubea mai mult animalul nostru de companie?) și ne petreceam timpul liber, când nu aveam activități extrașcolare (el juca fotbal, iar eu făceam gimnastică), explorând spațiile verzi, încă virgine, din preajma locuinței noastre. Aceasta este imaginea fratelui meu pe care amintirile mi-o trezesc la viață ori de câte ori mă gândesc la el: îl văd mergând în fața mea, într-o zi rece de toamnă, prin panoplia de culori ale pădurii, ținând un băț în mână. Deși teama că ne-am putea rătăci punea adesea stăpânire pe mine, Peyton

continua să exploreze, cu temeritatea-i caracteristică, locuri complet necunoscute. Ținuturile întinse nu-i stârneau interesul. Avea nevoie de obstacole care să-i pună curajul la încercare. Când lucrurile au luat-o apoi razna, mi-am dorit mereu să ne întoarcem din nou în pădure și să străbatem poteci tainice, închipuindu-ne că n-am ajuns încă la destinație și că aveam șansa să pornim din nou într-o aventură îndrăzneță și primejdioasă, ce ne va purta pașii spre locuri nemaivăzute.

Când am ajuns în clasa a șasea, lucrurile au început să se schimbe. Până atunci, amândoi am urmat cursurile școlii particulare Perkins Day, pe care o frecventam încă de la grădiniță, petrecând împreună timpul în campusul destinat elevilor de gimnaziu. În anul acela, însă, Peyton s-a mutat la liceul cu același nume. Câteva săptămâni mai târziu, a intrat într-un anturaj alcătuit din băieți din clasele mai mari sau chiar din ultimul an. Ei îl tratau ca pe o mascotă, provocându-l să facă numai prostii: să fure înghețată pe băț de la cantina liceului sau să se strecoare în portbagajul unei mașini și să iasă pe furiș din campus. Atunci a început să se contureze cu adevărat legenda lui Peyton. O legendă impresionantă, mai mare ca viața — mai mare ca viața noastră.

Între timp, când nu aveam ore de gimnastică, mă întorceam singură acasă cu autobuzul, apoi luam o gustare, la fel de singură, în fața blatului de bucătărie. Aveam și eu prietenele mele, desigur, dar cele mai multe dintre ele aveau programul extrem de încărcat, fiind angrenate în diverse activități. Era un lucru cât se poate de firesc ca familiile din cartierul nostru, The Arbors, să-și implice copiii în diverse activități extrașcolare — de la lecții de mandarină¹ până la ore de dans irlandez. Pe plan financiar, familia mea era mult mai înstărită decât celelalte din cartierul nostru. Tata, care și-a început cariera în armată înainte de a

¹ Dialect al limbii chineze vorbit în partea de nord a Chinei.